

Sanne (21): 'Mijn hele jeugd is weggegooid. Die krijg ik nooit meer terug.'

Sanne was al een tijdje 'in the picture' omdat ze uit een onveilige thuissituatie kwam. Ze ging op haar twaalfde van ziekenhuis naar crisisdienst, psychiatrie en uiteindelijk gesloten jeugdzorg. Ze werd er niet beter van. "Ik ben fysiek en mentaal mishandeld."

Sanne herinnert zich de handboeien, de isoleercel, de denigrerende opmerkingen. "Dit is niet wat er met kinderen hoort te gebeuren. Als je als ouder je kind op zou sluiten in een kamertje en nare dingen tegen diegene zou roepen, dan wordt dat gezien als kindermishandeling. Maar toch is dat exact wat de gesloten jeugdzorg met mij heeft gedaan."

Op de eerste gesloten groep waar ze werd geplaatst was het Sanne onduidelijk waarom er zo hardhandig met haar omgegaan werd. Waarom ze alleen op haar kamer moest zitten. Niet naar school mocht. Geen therapie kreeg en geen spullen bij zich mocht houden. "Je spulletjes moest je verdienen. Door jezelf niets aan te doen, goed te eten en niet weg te lopen. Na een week kreeg je een bakje. Als je het verpestte, namen ze het weer af."

"Ik ben van hot naar her geplaatst en er werd niets aan mijn problemen gedaan. Mijn hele jeugd is weggegooid. Daar ben ik kwaad over, want die krijg ik nooit meer terug. En er is nooit iets aan mijn onveilige thuissituatie gedaan. Terwijl daar een groot onderdeel van de problemen vandaan kwamen. Dus je haalt een kind uit huis, sluit het op, maar doet niets aan de onveilige setting thuis? Sluit hen maar op in de isoleercel. Ja, ik ben boos."

"De gesloten jeugdzorg richt meer schade aan dan dat het oplost. Als je uit een onveilig gezin komt, is je kans om gezond en normaal op te groeien al nihil. Je loopt een-nul achter. De gesloten jeugdzorg gaat verder met traumatiseren."

"Toen ik vrij was, had ik heimwee naar de tralies. Ik had zo lang gesloten gezeten, alles was altijd voor mij bepaald. Dat voelde veilig. Ik had niet geleerd om verantwoordelijk te zijn. In de maatschappij maakte ik niet de juiste keuzes, terwijl dat wel verwacht werd. Maar ik had het nooit geleerd."

"Het is te makkelijk om alle hulpverleners over 1 kam te scheren. Zij hebben ook te maken met een systeem wat ze tegenwerkt. De hulpverleners die mij, ondanks dat, wél echt zagen, ben ik heel dankbaar."

Sanne (21) verbleef tussen haar twaalfde en haar achttiende op verschillende momenten in gesloten jeugdzorg, in totaal ongeveer 2,5 jaar.

Sanne zou alle kinderen het liefst zelf de liefde geven die ze nodig hebben, om er voor te zorgen dat ze niet opgesloten worden met hun verdriet. Maar als dat niet kan, heeft ze wel een idee hoe het beter zou kunnen. "Kinderen die niet thuis kunnen wonen zouden in een ander huis moeten worden geplaatst. Waar ze naar een normale school kunnen gaan, contact met andere kinderen hebben en een behandeling krijgen. Zullen ze wegllopen? Vast wel. Dan gaat de leiding met ze in gesprek: 'Ik ben blij dat je terug bent. Hoe komt het dat je weggelopen bent?' Zonder boos te worden. Het komt wel goed, maar de kinderen hebben tijd nodig."